

Arrest

nr. 235 250 van 16 april 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 Hasselt

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2019 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. MULOMBO *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker (T.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Ciudad Bolivar (Venezuela) en bezit u de Venezolaanse nationaliteit. In 2002 sloot u zich aan bij de oppositiepartij Acción Democrática. U hield zich in de daaropvolgende jaren vooral bezig met een aantal logistieke taken. Zo bracht u personen naar vergaderingen en bijeenkomsten en voorzag u de samenkomsten van de partij van eten en drinken. Sporadisch nam u deel aan een mars om steun te betuigen aan een kandidaat van de partij die opkwam

bij de verkiezingen. U werkte sinds het midden van de jaren 2000 als ingenieur voor het bedrijf van uw vader dat gespecialiseerd was in bodemanalyses. De firma hing in grote mate af van de bouwsector. Door de lamentabele toestand van de Venezolaanse economie was er sinds 2016 geen werk meer voor jullie bedrijf. In deze periode bleef u logistieke steun leveren aan de *Acción Democrática* maar nam u niet meer deel aan demonstraties. U wenste namelijk niet gekend te staan als opposant van de Venezolaanse regering. Bij uw echtgenote ontwikkelde zich sinds enkele jaren het idee om Venezuela te verlaten. Ze wou de economische malaise en de moeilijkheden om aan voedsel en medicatie te komen achterlaten. De hartproblemen van uw dochter C. en de angststoornis van uw oudste dochter G. – deze ontwikkelde ze nadat er in jullie buurt in 2016 geplunderd werd - maakten de situatie er niet eenvoudiger op. Op 4 juli 2018 organiseerden u en uw echtgenote een feestje in uw woning ter gelegenheid van jullie huwelijksverjaardag. Naast uw gezin waren ook uw moeder, twee van uw broers, een aantal burens en wat vrienden aanwezig. Jullie zaten in de vroege avond samen in het voorportaal van de woning toen opeens twee personen, lid van de 'Círculos Bolivarianos' of de 'Tupamaros' – benamingen voor regeringsgezinde groeperingen die ook gekend staan onder de naam *Colectivos* –, op een moto aan kwamen rijden. Zij stapten af en maakten het hek voor jullie woning open. U ging naar deze mannen toe. Ze eisten dat u uw wagen ter beschikking stelde. De reden hiervoor werd niet gegeven maar u weigerde resoluut. Het kwam tot een woordenwisseling waarin u werd beledigd en waarin in niet mis te verstane woorden werd aangegeven dat uw weigering consequenties zou inhouden. Na tien minuutjes vertrokken deze personen en u en uw gezelschap gingen binnenshuis zitten met de deur op slot. U vermoedt dat u gevisieerd werd omdat u tegen de regering bent. Op 5 juli 2018 bracht u uw wagen naar de woning van uw ouders om deze uit het zicht te houden van de personen die u bedreigden. U en uw gezin hielden zich overdag meestal schuil bij uw ouders. Enkel om te slapen gingen jullie terug naar jullie eigen woning. In die periode werd u op straat eenmaal aangesproken door twee onbekende personen. Ze zeiden u dat als u niet zou samenwerken er gevolgen voor u zouden zijn, waarna ze hun weg verderzetten. Ergens midden juli 2018 kwamen u, uw echtgenote en uw dochters 's avonds laat terug thuis van uw ouders. Jullie zagen op de muur een aantal verwijtende opschriften. U deed navraag bij de burens maar niemand had iets gezien. De volgende dag nam u een foto van het opschrift en vroeg u de broer van uw echtgenote om het opschrift te verwijderen. Hij schraapte de tekst later die dag van de muur. Vanaf die dag begon u na te denken over een vertrek uit Venezuela. Het werd ook steeds moeilijker om aan medicatie voor de hartproblemen van uw dochter C. te geraken en ook de angstproblematiek van uw oudste dochter G. verergerde met de dag. Een week of anderhalve week nadat u het opschrift op uw woning ontdekt had werd u op straat benaderd door twee personen op moto's. Opnieuw werd u gezegd dat als u niet zou samenwerken er gevolgen zouden zijn voor u. Ergens tussen 10 en 17 augustus 2018 werd u op uw vaste telefoonlijn gebeld door een persoon die zei dat hij opgesloten zat in de gevangenis. De man stelde dat u naar de gevangenis Vista Hermosa in Ciudad Bolívar moest gaan en voor 500 000 bolívar aan beltegoed en contanten moest meebrengen. Toen u om de naam van de man vroeg wou deze opeens niets meer zeggen. U verbrak de verbinding en trok de kabel uit uw telefoontoestel. Na dit telefoongesprek werd u om de week of anderhalve week op straat aangesproken door personen die u meegaven dat u gevolgd werd en dat ze u nog niet vergeten waren. Het bleef steeds bij verbale dreigementen, nooit werd u fysiek aangevallen. Op 11 oktober 2018 verlieten u, uw echtgenote en uw drie dochters per vliegtuig Venezuela. Via een tussenstop in de Dominicaanse Republiek kwamen jullie op 13 oktober 2018 aan in België, alwaar jullie bij aankomst in de luchthaven van Zaventem ten aanzien van de luchtvaartpolitie verklaarden om internationale bescherming te willen verzoeken. U vreest bij een terugkeer naar Venezuela voor uw eigen leven en voor het welzijn en de gezondheid van uw drie dochters. Eind oktober 2018 kreeg u van de broer van uw echtgenote te horen dat er opnieuw een beledigend opschrift op uw woning was aangebracht. Hij stuurde u hiervan een foto door.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; uw universiteitsdiploma; uw carnet de la patria; een aanvraag voor de voedselbedeling in de wijk waarin u woonde; een bewijs van uw blanco strafblad; een certificaat van de politieke partij *Acción Democrática*, ondertekend op 18 augustus 2018 door J.N.D.A., waaruit blijkt dat u sinds 2002 een actief partijlid was; een eigendomsbewijs van uw woning; een aantal foto's van uw woning waarop u of een aantal familieleden staan afgebeeld; twee foto's van de opschriften die op de muren van uw woning werden aangebracht in juli 2018 en oktober 2018; een getuigenis, ondertekend door verschillende burens op 20 juli 2018, waaruit blijkt dat u en uw gezin voorwerp waren van voortdurende pesterijen vanwege regeringsgroeperingen; een medisch attest betreffende de hartproblemen van uw dochter C.; en een attest betreffende de angstproblematiek van uw oudste dochter G..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Jullie beweerden omwille van jullie (beperkte) politieke profiel sinds juli 2018 vervolgd te zijn.

Vooreerst rijzen er vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen politiek actief te zijn geweest in Venezuela. U stelde sinds 2002 lid te zijn geweest van de politieke oppositiepartij *Acción Democrática*. Ter staving van uw politiek engagement legde u een attest van de partij neer. Echter, aan dit certificaat kan weinig bewijswaarde gehecht worden. Het gaat hier immers om een kopie waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Bovendien stelde u dat het attest werd opgemaakt door uw oom (langs vaderskant) J.N.S.P. en dat u dit attest de week voor uw vertrek heeft aangevraagd (CGVS, p. 7 en 14). Uit het document blijkt echter dat het ondertekend werd door J.N.D.A. en dat het reeds op 18 augustus 2018, i.e. ongeveer twee maanden voor uw vertrek uit Venezuela op 11 oktober 2018, werd opgemaakt. Aangezien het door u neergelegde certificaat het enige bewijs was van uw politiek engagement en dit attest niet meteen bewijswaarde heeft, kan er danig aan de geloofwaardigheid van uw engagement getwijfeld worden. Dat hieraan getwijfeld kan worden, blijkt tevens uit het zeer merkwaardige feit dat u van uw beweerde lidmaatschap en activiteiten niet meer documentatie kan neerleggen hoewel u reeds sinds 2002 lid zou geweest zijn (CGVS, p. 15). Bovendien blijkt u ook slechts een zeer beperkte kennis te bezitten betreffende de overige leden van de *Acción Democrática* in Ciudad Bolívar: naast uw oom en een tweetal leidinggevenden van de lokale afdeling wist u geen andere leden of militanten bij naam te benoemen (CGVS, p. 14-15). Dat u geen andere lokale leden kon benoemen, hoewel u sinds 2002 actief zou geweest zijn, is weinig aannemelijk. Dat u deelnam aan politieke opkomsten kon u overigens evenmin aantonen. Gelet op deze bevindingen kan er danig getwijfeld worden aan uw politieke oppositieactiviteiten in Venezuela.

Zelfs al zou er geloof gehecht kunnen worden aan uw politieke profiel, dan nog blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, hoewel het Commissariaat-generaal niet ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering, de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw deelname aan de steunmarsen - het ging niet echt om demonstraties en protesten waaraan u deelnam, maar steunmarsen voor oppositiepartijen - **discreet** plaatsvond en dat u **niet veel tijd aan uw politieke activiteiten** spendeerde (CGVS, p. 12; p. 15). Uw beperkte en discrete politieke engagement blijkt ook uit uw openbare facebookprofiel: de afgelopen jaren plaatste u geen

enkele politiek georiënteerd bericht noch vindt u heden pagina's leuk die betrekking hebben op de politieke situatie in Venezuela. Bijgevolg zijn uw politieke activiteiten, voor zover hieraan nog geloof gehecht kan worden, bijzonder beperkt van omvang, net zoals deze van uw echtgenote overigens (zie beslissing CGVS echtgenote).

Daarnaast dient benadrukt te worden dat u uw verklaringen sinds juli 2018 in Ciudad Bolivar problemen gekend te hebben met regeringsgezinde groeperingen niet aannemelijk heeft gemaakt. De onderlinge verklaringen van u en uw echtgenote zijn dermate tegenstrijdig dat er geen enkel geloof meer gehecht kan worden aan deze gebeurtenissen.

Betreffende het bezoek van de tupamaros op 4 juli 2018 stelde u dat u een feestje had georganiseerd waarbij **naast u en uw gezin ook nog een aantal andere familieleden, een aantal vrienden en een paar burenen aanwezig waren**. U verklaarde dat er **twee personen** op een motor kwamen aanrijden, dat deze personen het hek rond jullie huis openden en naar jullie toe kwamen wandelen. U ging met deze personen een eindje verderop staan zodat u de overige gasten niet zou storen: de mensen die bij jullie thuis waren dachten zelfs dat ze andere gasten waren. De twee mannen vroegen u om uw wagen. De reden hiertoe werd niet meegedeeld. De ontmoeting met deze personen duurde zo'n tien minuten alvorens ze, hoewel u verbaal werd bedreigd, uw eigendom gewoon verlieten. Er was geen fysieke agressie noch werd er geweld gebruikt. De dag nadien bracht u uw wagen uit voorzorg naar de woning van uw ouders, bij wie jullie sindsdien vaak overdag verbleven omdat jullie minder tijd thuis wilden doorbrengen (CGVS, p. 17-20; p. 28-29). Uw echtgenote daarentegen kleurde deze gebeurtenis op geheel andere wijze in. Zij stelde dat zij samen met u en uw dochters voor de woning zat - **verder was er niemand aanwezig** - toen er **vier personen** op twee moto's voor het hek stonden. Deze riepen u waarna u naar hen toeging. U sprak met één van deze personen. Deze eiste uw wagen op omdat Maduro naar de stad kwam. Toen er een discussie ontstond maakten de vier mannen de poort van het hek van jullie woning kapot waarop u, uw vrouw en uw dochters het huis binnenvluchtten en de deur op slot deden. Uw wagen bleef tot begin oktober aan jullie woning staan: u bracht deze pas begin oktober naar uw ouders. Sinds het incident van 4 juli verlieten jullie bijna jullie woning niet meer: jullie gingen zelfs niet op bezoek bij familie (CGVS echtgenote, p. 11; p. 13-16). Geconfronteerd met jullie volledig tegengestelde verklaringen (CGVS, p. 29) gaf u aan dat u slechts gefocust was op de twee personen en dat uw echtgenote alles vanuit een andere hoek bekeken had en haar daarom de zaken anders waren overgekomen. Deze uitleg gaat echter volledig voorbij aan het feit dat u het had over twee personen en uw echtgenote over vier personen, aan de vaststelling dat uw echtgenote aangaf dat de poort van het hek kapot werd gemaakt en dat u verklaarde dat er geen geweld werd gebruikt en aan de vaststelling dat u stelde dat naast uw gezin ook enkele familieleden, burenen en vrienden aanwezig waren daar waar uw echtgenote steevast aangaf dat enkel u, zijzelf en jullie kinderen aanwezig waren. Ook de rechtvaardigingen van uw echtgenote, nadat ze geconfronteerd was met deze tegenstrijdige verklaringen, overtuigden niet. Zij gaf aan dat u zich misschien vergist had en dat het bezoek van jullie vrienden, familie en burenen slechts vluchtig was geweest (CGVS echtgenote, p. 20). Dit staat echter haaks op uw beweringen dat u op het ogenblik van de komst van de tupamaros zich verwijderde van uw gezelschap, waaronder uw burenen en vrienden, om hen te beschermen (CGVS, p. 18). Ook zij gaat voorbij aan alle overige vastgestelde tegenstrijdigheden. Er kan dan ook slechts geconcludeerd worden dat er aan het bezoek van de tupamaros op 4 juli 2018 aan jullie woning geen enkel geloof gehecht kan worden.

Daarnaast zijn ook de verklaringen van u en uw echtgenote betreffende het opschrift dat midden juli 2018 op de muur van jullie woning aangebracht werd, tegenstrijdig. U stelde dat u **'s avonds laat**, rond 22 of 23 uur, thuiskwam met uw gezin. U kwam rechtstreeks van de woning van uw ouders waar jullie de dag hadden doorgebracht. Toen u de opschriften opmerkte stond u perplex en wist u niet wat te doen. U deed navraag bij de burenen maar **de burenen hadden niets gezien of gehoord**. De volgende dag nam u een foto van u met op de achtergrond de muur met het bewuste opschrift en belde u naar **uw schoonbroer die de tekst van de muur schraapte**, iets wat hij later die middag deed (CGVS, p. 20-21; p. 29). Uw echtgenote daarentegen gaf aan dat jullie voedsel waren gaan inkopen en dat jullie **'s middags** bij jullie terugkomst bemerkten dat er een opschrift op de muur geplaatst was. Diezelfde middag **regelde u verf bij uw buurman J. waarmee u 's avonds zelf de tekst overschilderde**. Bovendien stelde zij dat **uw buurvrouw twee motors had gezien** in de omgeving van uw woning en dat burenen gezien hadden dat mensen over het hek gingen om de slogan op de muur te kunnen zetten (CGVS echtgenote, p. 12; p. 16-17). Bij confrontatie met jullie tegenstrijdige verklaringen stelde u dat uw echtgenote misschien nerveus was geweest toen ze de vragen beantwoordde, hetgeen geen overtuigende uitleg betreft. U was echter stellig over het feit dat **uw schoonbroer de tekst van de muur heeft geschrapt** (CGVS, p. 29). Geconfronteerd met dezelfde vaststellingen bleef uw

echtgenote vasthouden aan haar verklaringen dat **u verf had gekregen van uw buurman**. Ze wist evenwel niet meer zeker of u of uw schoonbroer uiteindelijk de muur had overschilderd (CGVS echtgenote, p. 20). Ook bij confrontatie blijven jullie verklaringen tegenstrijdig, waardoor er ook aan deze gebeurtenis geen geloof meer gehecht worden. Dat u een foto neerlegde van deze gebeurtenis, waarop u staat afgebeeld met achter u een bekladde muur, kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze gebeurtenis niet ombuigen. Zo blijkt uit niets wanneer en in welke omstandigheden dit opschrift op de muur van deze woning werd aangebracht. Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over de eerste slogan op uw woning kan betreffende de foto van de tweede op uw muur na uw vertrek aangebrachte slogan evenmin afgeleid worden wanneer en in welke omstandigheden die werd aangebracht.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er aan zowel het bezoek van de tupamaros op 4 juli 2018 als aan het opschrift dat midden juli op de muur van uw woning werd aangebracht geen enkel geloof meer gehecht worden. Gelet op de link die u legde tussen de gebeurtenis op 4 juli 2018 en de bedreigingen die daarop volgden – sinds u weigerde met de tupamaros samen te werken, werd u bedreigd – (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 16; p. 21-24; CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, echtgenote, vraag 3.5), kan er aan de overige door u ontvangen bedreigingen evenmin geloof gehecht worden. Dit blijkt volledigheidshalve tevens uit het bijzonder bevreemdende feit dat, ofschoon u telefonisch vanuit de gevangenis zou zijn opgebeld om geld van u te eisen, de persoon die zich als gevangene identificeerde niet wilde zeggen wie hij was waardoor u niet kon weten aan wie u het geld moest bezorgen (CGVS, p. 23).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, waarnaar jullie doorheen jullie onderhoud op het Commissariaat-generaal ook verwezen, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u en uw echtgenote in het verleden toegang hadden tot de arbeidsmarkt en dat uw dochters konden genieten van onderwijs. Ook uw familieleden hadden toegang tot de arbeidsmarkt of kregen een overheidsuitkering (CGVS, p. 4-6). Voorts bent u in het bezit van een eigen woning, had u tot aan uw vertrek een eigen wagen en slaagde u erin om het vertrek van u, uw echtgenote en uw drie dochters te financieren (in tegenstelling tot vele andere Venezolanen die daar volgens uw echtgenote zelfs niet in slagen). Tot slot blijken jullie te beschikken over een carnet de la patria waarmee jullie toegang hadden tot voedsel en diensten. Jullie hadden ook toegang tot gezondheidszorg, zoals uit uw verklaringen en uit uw facebookaccount blijkt (CGVS, p. 11; CGVS echtgenote, p. 18). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun

criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid – zoals ook blijkt uit uw verklaringen dat u een aantal keer beroofd bent op straat en dat een aantal winkels in de stad geplunderd werden (CGVS, p. 17 en 21) - doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de mate dat u in uw verklaringen en met twee attesten verwijst naar de medische problemen van uw twee oudste dochters – jullie oudste dochter ontwikkelde ten gevolge van de algemene veiligheidssituatie (er werd onder meer in 2016 in jullie buurt geplunderd) een angststoornis en uw tweede dochter heeft hartstoornissen – en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg (CGVS, p. 10; p. 17; p. 22; CGVS echtgenote, p. 11; p. 18-21), wijst het CGVS erop dat uit jullie verklaringen en uit de neergelegde attesten blijkt dat jullie toegang hadden tot psycho-medische gezondheidszorg in Venezuela. Bovendien kan herhaald worden dat, zoals hierboven werd aangestipt, er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Tot slot dient in herinnering te worden gebracht dat de beoordeling van medische problematieken een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Tot slot kan hieraan nog worden toegevoegd dat het feit dat de universiteit voor jullie dochters moeilijk toegankelijk is (onder meer om financiële overwegingen en omdat jullie tegen de regering zijn) onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van vervolging of ernstige schade, temeer daar uit jullie verklaringen blijkt dat jullie dochters wel degelijk toegang hadden tot het onderwijsstelsel in Venezuela.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd. De overige door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort en identiteitskaart tonen uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke hier niet ter discussie staan. De aanvraag voor de voedselbedeling en uw carnet de la patria geven weer dat u in Venezuela toegang had tot een aantal basisvoorzieningen. Het bewijs van uw blanco strafblad geeft aan dat u in Venezuela geen veroordelingen heeft opgelopen. De getuigenis van uw bureaus in Ciudad Bolívar kan tot slot niet weerhouden worden als een objectieve bron van informatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster (E.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Ciudad Bolívar (Venezuela) en bezit u de Venezolaanse nationaliteit. In 2002 sloot uw echtgenoot Tomas Gabriel Silva Rodriguez zich aan bij de oppositiepartij Accion Democratica. Sporadisch nam u zelf deel aan een mars om steun te betuigen aan een

oppositielid die opkwam bij de verkiezingen. In 2017 vroeg Arnaldo Silva, de oom van uw man en lid van de oppositiepartij Causa R, om als waarnemer op te treden bij de gouverneursverkiezingen. U stemde hiermee in. Op 4 juli 2018 zat u samen met uw echtgenoot en uw drie dochters voor uw huis toen vier personen op twee motors kwamen aanrijden. Ze stonden aan het hek voor jullie huis en riepen uw man. Uw man ging naar het hek toe en sprak met één van deze vier personen. Deze eiste dat hij zijn auto aan hem gaf zodat ze mensen konden vervoeren. Uw man weigerde toe te stemmen en er ontstond een discussie. De mannen braken de poort in het hek open. Hierop vluchtten u, uw echtgenoot en uw kinderen naar binnen en deden jullie de deur op slot. Midden juli 2018 kwamen jullie op een middag thuis. U was samen met uw man en uw drie dochters inkopen gaan doen. Toen jullie het hek van jullie woning openden zagen jullie dat de muur van jullie huis beklad was met beledigende leuzen. Jullie deden navraag bij de bureaus en een buurvrouw vertelde u dat ze twee motors had gezien. Uw man leerde wat verf van jullie buurman J. en schilderde de muur diezelfde avond nog zodat het opschrift niet meer zichtbaar was. Na deze gebeurtenis werd uw man nog verschillende keren op straat bedreigd door onbekende personen. Bovendien kreeg hij ergens in augustus of september een telefonische oproep uit de gevangenis. U weet hier niet veel over, enkel dat uw man nadien heel angstig was. Op 11 oktober 2018 verlieten u, uw echtgenoot en uw drie dochters per vliegtuig Venezuela. Via een tussenstop in de Dominicaanse Republiek kwamen jullie op 13 oktober 2018 aan in België, alwaar jullie bij aankomst in de luchthaven van Zaventem ten aanzien van de luchtvaartpolitie verklaarden om internationale bescherming te willen verzoeken. U vreest bij een terugkeer naar Venezuela dat u, uw man en uw dochters doodgeschoten zullen worden. Eind oktober 2018 kreeg uw echtgenoot van uw broer te horen dat er opnieuw een beledigend opschrift op jullie woning was aangebracht. Hij stuurde uw man hiervan een foto door.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; de paspoorten van uw drie dochters; de identiteitskaarten van uw twee oudste dochters; uw carnet de la patria en deze van uw oudste dochter; een bewijs van uw blanco strafblad; een foto waaruit blijkt dat u enkele jaren geleden deelnam aan een steunmars voor de presidentskandidaat Henrique Capriles; twee attesten waaruit blijkt dat u in 2017 waarnemer was bij de gouverneursverkiezingen; en twee door u op 9 april 2013 gedeelde berichten op een sociaal medium waarin opgeroepen wordt om op Capriles te stemmen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van zijn asielerzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"...".

De motivering van het verzoek om internationale bescherming van de echtgenoot wordt integraal hernomen en er werd geconcludeerd:

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 4 januari 2019 een schending aan van “*artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM")*”.

Verzoekers stellen een gegronde vrees voor vervolging te hebben in geval van terugkeer naar hun land van herkomst omwille van het feit dat zij door een van de gewapende groepen van de *colectivos* afgeperst en vervolgd worden.

Verzoekers betogen dat elke vorm van oppositie in Venezuela onderdrukt wordt. Ze stellen dat zowel leden van de oppositie als gewone burgers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden worden gedetineerd. Ze wijzen erop dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie melden. Ze wijzen op verschillende passages uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “*Vénézuela: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018 (p. 21, p. 22, p. 24). Verder halen verzoekers aan dat de vrije meningsuiting sterk beperkt wordt sinds de invoering van de “wet tegen haat” in 2017 en dat zowel journalisten als mensen die hun oppositie via sociale media uiten gearresteerd kunnen worden op basis van deze wet (VOA News “*Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship*” van 9 november 2017; Committee to Protect Journalists “*Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press*” van 6 februari 2018).

Verzoekers wijzen erop dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld is geworden, dat niet openlijk in oorlog is, dat het aandeel moorden in Venezuela 10 keer hoger is dan het gemiddelde aantal en dat Caracas de tweede meeste gevaarlijke stad ter wereld wordt genoemd (COI Focus, p. 21). Verzoekers stellen dat afpersing, moorden, kidnappings gewoon geworden zijn (COI Focus, p. 22) en dat dit niet wordt betwist door het CGVS, dat herkent dat crimineel geweld in Venezuela wijdverbreid is (COI Focus, p. 5). Verzoekers wijzen erop dat niet alleen de politie gebruik maakt van geweld tegen burgers, dat de Venezolaanse regering het monopolie op gebruik van geweld verloren heeft en dat verschillende gewapende bendes hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uitvoeren (COI Focus, p. 8).

Verzoekers stellen dat er “*tientallen van duizenden “Colectivos” [zijn], dewelke politieke en criminele geweld mengen*”, dat deze als een echte paramilitaire groepering worden beschreven (COI Focus, p. 17) en dat ze een groot deel van het Venezolaans grondgebied controleren. Ze beklemtonen dat, hoewel de *colectivos* in het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, de regering geen controle meer heeft op hun activiteiten en misdaden (zie in bijlage New York Times, “*Armed Civilians Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President*” van 22 april 2017). Verzoekers stellen dat de *Colectivos* niet alleen criminele bendes zijn, maar dat ze ook de regering steunen door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie.

Wat de socio-economische situatie betreft stellen verzoekers dat deze in de laatste maanden van 2018 nog verslechterd is en dat door deze door de COI Focus in het administratief dossier als “*situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès*” (p. 41) wordt gekarakteriseerd. Verzoekers betogen dat de verslagen hieronder duidelijk aangeven dat, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Zo wijzen ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus “*Vénézuela: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018 -in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkelen. Ze stellen verder dat de COI Focus “*Vénézuela- Situation sécuritaire*” van 20 april 2018 inderdaad meldt dat “*de repressie van de regering tegen zelfs vermoede leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is*” (p. 21, p. 23). Verzoekers wijzen er tevens op dat de COI Focus vermeldt dat “*precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt*”. Verzoekers stellen verder dat de “*publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer*” niet meer werken (p. 45), dat vrouwen en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35), dat er “*een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel*”

is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoekers benadrukken dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijzen naar UNHCR *“Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn”* van 9 februari 2018.

Verzoekers benadrukken dat hun twee jonge dochters medische zorg en opvolging nodig hebben en dat zelfs basismedicijnen en medisch materieel niet meer beschikbaar zijn in Venezuela.

Ze wijzen er tevens op dat ook de toegang tot huisvesting onvoldoende is (COI Focus, p. 39). Verzoekers benadrukken dat *“de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door het weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te accepteren (Coi Focus p34).”*.

Verzoekers betogen dat ze ingeval van terugkeer zouden worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat met een schending van artikel 3 EVRM overeenstemt.

Wat betreft de subsidiaire bescherming geven verzoekers een theoretische uiteenzetting. Verzoekers benadrukken andermaal hun dochters nood aan medische zorg en opvolging en dat ze ten gevolge hiervan bijzonder kwetsbaar zijn.

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van *“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”)”*.

Verzoeker legt uit dat hij een fotokopie, en geen origineel stuk, van zijn certificaat van zijn partij neerlegt omdat het gevaarlijk zou zijn geweest *“om met een attest van activisme van een partij van de oppositie te reizen door de luchthaven van Caracas, waar de politie reizigers vaak terug houdt en ondervraagt”*.

Verzoeker bevestigt dat *“het attest door J.N.D.A. opgemaakt werd op 18/08/2018, en verklaart dat hij bij de CGVS uitgelegd heeft dat zijn oom hem gevraagd had, vele jaren geleden, om lid te worden van de oppositie partij Accion Democratica, en veronderstelt dat er een misverstand met de tolk was”*.

Verzoeker herneemt dat hij geen leidersrol binnen de lokale partij had, dat hij de vergaderingen bezocht en technisch steun gaf (door bijvoorbeeld dranken en eten naar de vergaderingen te brengen met zijn wagen) en dat er dus voor hem geen reden was om bewijzen van zijn lidmaatschap te hebben. Bovendien mag volgens verzoekers de politiek context niet vergeten worden, zulke documenten zijn eerder gevaarlijk te hebben, aangezien de regering en de Colectivos elke vorm van oppositie gewelddadig onderdrukt en zulke document een bewijs van oppositie is.

Verzoeker herneemt dat hij een zeer slecht geheugen voor namen heeft, maar zou andere leden herkennen kunnen. Hij stelt dat hij bovendien niet aanwezig was op elke vergadering in de laatste maanden voor zijn vertrek, nu hij en zijn familie zich meestal schuilhielden wegens de vervolgingen door de Colectivos (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 20).

Verzoeker benadrukt dat *“de CGVS geen rekening gehouden heeft met alle details over zijn activiteiten binnen de partij die hij heeft kunnen geven”*. Hij wijst erop te hebben beschreven *“hoe de vergadering van de lokale afdelingen afliepen, welke kandidaten voorgesteld werden, waar de vergaderingen waren, heeft namen van organisatoren gegeven... (CGVS p13)”*.

Verzoekers verwijzen andermaal naar de COI focus (in het administratief dossier) van februari 2018 (dus 7 maanden na de massademonstraties van juli 2017), die duidelijk vermeldt dat zowel gewone burgers als betogers, of mensen die alleen vermoed zijn om de oppositie te steunen door de regering vervolgd worden. Ze wijzen er bovendien op dat *“het een groep van de Colectivos was die verzoekers vervolgen, en niet de politie of het leger (dus niet de overheden per se). De Colectivos zijn niet volledig onder de controle van de regering, en het is bekend dat ze vaak moorden, ontvoeringen en afpersingen plegen (zie middelen supra)”*. Verzoekers benadrukken dat de lokale colectivos wisten dat *“hij tegen de regering is (CGVS p19), en verzoeker vermoedt dat ze hem daarom (en omdat hij een wagen bezat) viseerden”*. Bovendien stellen verzoekers dat verzoekster actief was op sociale media, waar ze haar

mening tegen de regering openlijk uitten (zie in bijlage de screenshot van de Facebook profiel van verzoekster), en dat ze 2 jaar voor hun vertrek actief was binnen een oppositie partij (Causa R) *“als waarnemer van de verkiezingen, ze ging naar marsen, nam deel aan humanitaire acties van haar partij... (CGVS verzoekster p5).”*.

Aangaande hun tegenstrijdige verklaringen over hun problemen met de *colectivos* bevestigen verzoekers dat *“4 Colectivos op juli 4, 2018 naar hun huis kwamen, twee van hen spraken met verzoeker, terwijl de 2 andere buiten wachtten”*. Ze hernemen dat hun buurvrouw aan verzoekster heeft uitgelegd dat *“ze de twee andere Colectivos gezien had (die niet met verzoeker spraken), en verzoeker zag deze twee andere Colectivos niet”*. Ze stellen dat ook verschillende familieleden, vrienden en burens aanwezig waren in hun huis, en bevestigen dat *“ze hun wagen naar de ouders van verzoeker de dag na de bezoek van de Colectivos brachten”*.

Wat betreft het opschrift op hun muur bevestigen verzoekers dat *“ze s 'avonds terug kwamen toen ze het opschrift zagen”*, bekrachtigen ze dat *“hun buurman hen inderdaad de verf gegeven heeft, en dat verzoeker samen met de broer van verzoekster de muur verfde, de dag na hun terugkeer naar hun huis”* en bevestigen ook dat *“hun buurvrouw twee personen gezien had met rode shirts, maar niet veel wou zeggen uit angst”*.

Verzoekers benadrukken dat zowel verzoekster als hun dochters psychologisch kwetsbaar zijn ten gevolge van de vervolgingen tegen hen en de gewelddadigheid in Venezuela. Ze betogen dat de psychologische toestand van verzoekster ook invloed heeft gehad op haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud, omdat ze zich niet kon concentreren en geheugenproblemen heeft. Verzoekers stellen dat ze al een aanvraag ingediend hebben voor psychologisch opvolging in hun centrum, maar dat het lang duurt tot *“dat ze een termijn verkrijgen kunnen”*. Ze voegen een kopie van de verwijfsbrief van hun arts, voor psychologisch opvolging, bij hun verzoekschrift.

Verzoekers betwisten de bewering van het CGVS dat ze niet in mensonwaardige omstandigheden zouden leven in geval van terugkeer naar Venezuela en verwijzen naar hun verklaringen: *“Verzoeker heeft duidelijk verklaart dat hij sinds 2016 werkloos is. De CGVS onderlijnt dat de familie van verzoeker in het verleden toegang had tot de arbeidsmarkt of een overheidsuitkering kregen. Echter heeft verzoeker verklaart dat zijn ouders gepensioneerd zijn en zijn moeder gehandicapt is (CGVS p5), dat hun inkomsten dus zeer gering zijn. Bovendien, door de reusachtige inflatie in Venezuela, betekent het feit dat iemand vroeger financiële middelen had niet dat deze persoon op heden nog met deze middelen leven kan. De beslissing meldt ook dat verzoekers een wagen bezatten, en de vliegtickets voor hen en hun drie dochters betalen konden. Verzoekster heeft nochtans gemeld dat hij de wagen verkopen moest, en ook een lening nemen moest om de vliegtickets kopen te kunnen (CGVS p15), ze hebben geen financiële middelen ter beschikking. Ze hebben ook een carnet de la patria, maar krijgen zo ook onvoldoend voedsel, en er ontbreken zelfs basis medicijnen in Venezuela (zie middelen en Coi Focus supra). Verzoekster heeft herhaaldelijk uitgelegd dat ze geen meer medicijnen kopen kon voor haar dochter (CGVS p19).”*.

Verzoekers benadrukken dat het CGVS geen rekening houdt met het feit dat verzoekster ook op sociale media actief is en haar mening uiten tegen de regering, waardoor ze ook vreest viseert te worden bij een eventuele terugkeer. Verzoekers stellen dat verzoekster, door haar openlijk uiting van haar mening, de Venezolaans "wet tegen haat" heeft geschonden. Verzoekers verwijzen in dit verband naar de bronnen supra, dewelke bevestigen dat mensen die hun negatieve mening omtrent de regering openlijk uiten durven, herhaaldelijk slachtoffers worden van repressie door de overheden.

In hoofddorde wordt gevraagd *“de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekers te erkennen als vluchteling, In ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekers de subsidiaire bescherming toe te kennen, In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek, onder anderen, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie, en de erge onveiligheid situatie”*.

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

"3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>

4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/venezuela-civilian-bands.html>

2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/venezuela-civilian-bands.html>

5. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>

6. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>

7. Screenshots van de facebook profiel van verzoekster waar ze haar oppositie tegen de regering openlijk uit

8. Verwijsbrief van de aarts van verzoekers voor psychologisch opvolging".

De raadvrouw van de verzoekende partijen legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer met bijkomende COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, een krantenartikel van de Standaard en internetinformatie van Al Jazeera, en INSPANJE.nl.

Bij aanvullende nota van 23 januari 2020 legt verweerder volgende stukken neer :

"COI Focus Venezuela: Situation socio-économique van 20 april 2018

Venezuela. Situational update and 2019 outlook.

Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo.

Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout.

10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis.

AI – Venezuela 2017-2018

The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela.

Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts.

Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen.

The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela.

Venezuelans turn to food production amid crisis.

Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela."

In voornoemde aanvullende nota van verweerder wordt tevens verwezen naar volgende rapporten:

"IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the rule of Law and Human Rights in Venezuela – Country Report van december 2017

OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018,

OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019.

COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019,

COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019".

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoekers leggen hun paspoorten, hun identiteitskaarten, de paspoorten van hun drie dochters, en de identiteitskaarten van hun oudste dochters neer. Verzoekers tonen genoegzaam hun identiteit en nationaliteit aan.

2.3.2. Verzoekers verklaren Venezuela te zijn ontvlucht omdat zij er omwille van hun politiek profiel door een van de gewapende groepen van de *colectivos*, met name de *tupamaros*, afgeperst en vervolgd zouden worden.

2.3.3. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker zijn voorgehouden politiek profiel niet aantoon. Verzoeker legde weliswaar een partijattest neer dat volgens verzoeker de week voor zijn vertrek op zijn vraag werd opgemaakt door zijn oom J.N.S.P. (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2018 verzoeker (hierna: notities verzoeker), p. 7, p. 14). Dit is strijdig met het document dat ondertekend werd door J.N.D.A. en reeds op 18 augustus 2018, ongeveer twee maanden voor verzoekers vertrek uit Venezuela op 11 oktober 2018, werd opgemaakt. Dergelijke discrepanties tussen de verklaringen van verzoeker en de inhoud van het attest ondergraven de bewijswaarde van het document, alsook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Bovendien betreft het attest een fotokopie dat gemakkelijk te vervalsen is met allerhande knip- en plakwerk en waarvan de

bewijswaarde dient te worden vastgesteld doorheen verzoekers verklaringen. Voorgaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde politieke engagement reeds aan. De Raad kan voorts niet inzien dat verzoeker geen andere elementen ter staving van zijn lidmaatschap en activiteiten kan aanbrengen indien hij reeds sinds 2002 lid van de partij was (*"Kan u mij nog op andere manieren aantonen dat u daadwerkelijk actief was voor deze partij?"*, *"Nee, niet direct nee, ik vrees van niet, ik weet dat ik mss foto's moet neerleggen, maar ik was bang van represailles, het is niet dat ik zoveel tijd erin kon steken, ik wou natuurlijk verandering voor het land, maar mijn prioriteit is mijn familie, om ze te kunnen beschermen en eten te kunnen geven."*, notities, p. 15). Bovendien is niet aannemelijk dat verzoeker, die stelde dat hij sinds 2002 lid is van de politieke oppositiepartij Acción Democrática (notities verzoeker, p. 7), naast zijn oom slechts twee leidinggevenden van de lokale afdeling bij naam wist te noemen, doch geen andere leden kende (notities verzoeker, p. 14, p. 15). Uit verzoekers verklaringen en documenten kan aldus niet blijken dat hij werkelijk lid was, van Acción Democrática sinds 2002, laat staan dat hij zich actief engageerde voor de partij.

2.3.4. Waar verzoeker uitlegt dat hij een fotokopie, en geen origineel stuk, van zijn certificaat van zijn partij neerlegt omdat het gevaarlijk zou zijn geweest *"om met een attest van activisme van een partij van de oppositie te reizen door de luchthaven van Caracas, waar de politie reizigers vaak terug houdt en ondervraagt"*, betreft dit een blote bewering. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoeker dan wel met een fotokopie durfde reizen. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat *"het attest door J.N.D.A. opgemaakt werd op 18/08/2018, en verklaart dat hij bij de CGVS uitgelegd heeft dat zijn oom hem gevraagd had, vele jaren geleden, om lid te worden van de oppositie partij Accion Democratica, en veronderstelt dat er een misverstand met de tolk was"*. Waar verzoekers stellen dat er problemen waren met de tolk, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (notities verzoeker, p. 2). Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en hemzelf (notities verzoeker, p. 29-30). Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoeker gaat er in deze eveneens aan voorbij dat de tolk hiertoe geaccrediteerd is en dat het CGVS er geen belang bij heeft geen kundige tolk aan te stellen.

Verzoeker legt in het verzoekschrift nader uit dat er voor hem geen reden was om bewijzen van zijn lidmaatschap te hebben omdat hij geen leidersrol binnen de lokale partij had, dat hij de vergaderingen bezocht en technisch steun gaf (door bij voorbeeld dranken en eten naar de vergaderingen te brengen met zijn wagen). De Raad kan niet inzien dat – ongeacht zijn functie binnen de partij – verzoeker geen stukken ter staving van zijn jarenlange lidmaatschap en activiteiten voor deze partij zou kunnen neerleggen, noch minder kan aangenomen worden dat verzoeker mits concrete verklaringen een lange politieke steun niet zou kunnen toelichten.

Verzoeker herneemt dat hij een zeer slecht geheugen voor namen heeft, maar zou andere leden kunnen herkennen. Hij stelt dat hij bovendien niet aanwezig was op elke vergadering in de laatste maanden voor zijn vertrek, nu hij en zijn familie zich meestal schuilhielden wegens de vervolgingen door de Colectivos (notities verzoeker, p. 20). De Raad herneemt dat niet aannemelijk is dat verzoeker slechts zijn oom en twee leidinggevende personen binnen de partij bij naam kan noemen indien hij werkelijk sinds 2002 lid was. Dat verzoeker de laatste maanden voor zijn vertrek niet meer kon deelnemen aan vergaderingen doet hier geen afbreuk aan.

2.3.5. Indien al geloof wordt gehecht aan verzoekers politieke engagement – *quod non* – dan kan uit zijn verklaringen slechts blijken dat zijn politiek profiel beperkt is (*"Bent u daadwerkelijk lid of lid geweest van deze politieke partij? Of was u gewoon sympathisant?"*, *"Ik ben ingeschreven bij de partij maar ik heb nooit een functie uitgevoerd, u zou mij als ingeschreven sympathisant kunnen omschrijven."*, notities verzoeker, p. 7). Verzoeker stelde dat de steunmarsen voor oppositiepartijen (te onderscheiden van betogingen en protesten) waaraan hij deelnam discreet doorgingen en dat hij niet veel tijd aan zijn politieke activiteiten spendeerde (*"Oké, maar die laatste mars waar u aan deelnam was voor de presidentsverkiezingen van dit jaar?"*, *"Het was een steunmars, geen echte demonstratie, geen echte betoging. Het was gewoon om steun te laten zien."*, *"Hoe vaak heeft u de afgelopen jaren deelgenomen aan protestacties?"*, *"Het waren niet echt demonstraties, niet echt protesten, het waren gewoon steunmarsen voor de oppositiepartijen, als er bvb een nieuwe kandidaat werd voorgesteld, dan ging ik er naartoe, er was ook niet een keer per maand een mars, dat hing er vanaf, ongeveer twee of drie keer per jaar nam ik er aan deel."*, notities verzoeker, p. 12). Dit blijkt tevens uit zijn Facebook profiel (toegevoegd aan het administratief dossier), waar verzoeker de afgelopen jaren geen enkele politiek georiënteerd bericht plaatste en evenmin pagina's volgde die betrekking hebben op de politieke situatie

in Venezuela. Verzoekers politieke activiteiten zijn – voor zover hieraan geloof wordt gehecht – bijzonder beperkt van omvang.

2.3.6. Wat betreft de ter zitting neergelegde stukken – een brief van J.N.D.A. en een nota over de structuur van Accion Democratica – kunnen deze voorgaande vaststellingen inzake verzoekers politiek profiel niet wijzigen. In de brief van J.N.D.A. schrijft deze dat verzoeker organisatorische politieke functies heeft vervuld, dat hij als coördinator van stembureaus heeft gewerkt tijdens verkiezingen en dat hij functies van politiek activisme heeft uitgeoefend. De Raad kan slechts vaststellen dat de inhoud van deze brief strijdig is met verzoekers verklaringen over zijn beweerde politieke activiteiten, wat de bewijswaarde ervan ondergraaft. De loutere neerlegging van een nota in verband met de structuur van de partij kan verzoekers lidmaatschap van deze partij uiteraard niet aantonen.

2.3.7. Ook verzoeksters voorgehouden politiek engagement kan niet overtuigen. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekster in het verleden enige politieke activiteiten ontwikkelde en steun verleende aan de oppositiepartij Causa R – dit blijkt uit de bij het CGVS neergelegde foto haar deelname aan een steunmars, uit de door haar gedeelde berichten op de sociale media op 9 april 2013 (welke opnieuw werden neergelegd bij het verzoekschrift) en uit de twee attesten die vermelden dat ze waarnemster was bij de laatste gouverneursverkiezingen in 2017 voor de partij Causa R – doch dat deze activiteiten en de door verzoekster verleende steun beperkt waren. Verzoeksters politieke engagement wordt verder gerelativeerd nu ze de principes van Causa R niet kon benoemen, ze zich er slechts bij aansloot omdat haar buurvrouwen actief waren voor deze organisatie en ze sinds enkele jaren niet meer deelnam aan politiek georiënteerde bijeenkomsten of steunmarsen (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 november 2018 van verzoekster (hierna: notities verzoekster), p. 5-6).

2.3.8. Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat elke vorm van oppositie in Venezuela onderdrukt wordt. Ze stellen dat zowel leden van de oppositie als gewone burgers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden worden gedetineerd. Ze wijzen erop dat verschillende rapporten systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie melden en halen verschillende passages aan uit de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “*Vénézuéla: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018 (p. 21, p. 22, p. 24). Verder halen verzoekers aan dat de vrije meningsuiting sterk beperkt wordt sinds de invoering van de “wet tegen haat” in 2017 en dat zowel journalisten als mensen die hun oppositie via sociale media uiten gearresteerd kunnen worden op basis van deze wet (VOA News “*Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship*” van 9 november 2017; Committee to Protect Journalists “*Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press*” van 6 februari 2018).

2.3.9. Uit de informatie in het administratief dossier en bij de aanvullende nota van 23 januari 2020 en ter terechtzitting neergelegd blijkt dat er in Venezuela inderdaad sprake kan zijn van intimidatie en repressie van opposanten van de Venezolaanse regering, waaronder deze die opstapten tijdens de massabetogingen. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massabetogingen en -optochten plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO “*Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social*” (OVCS) vinden er de laatste jaren duizenden betogingen plaats. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. Colectivos manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: “*De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelende oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen*”. Anderzijds wordt ook opgemerkt dat “*het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro-regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als “een catastrofale patstelling”, die de humanitaire noodsituatie in het land verergert*”.

2.3.10. Deze informatie geeft echter ook aan dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 22-28). *“Amnesty International”* stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (*“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019). De Raad merkt op dat nergens uit de informatie in het administratief dossier of bij de aanvullende nota neergelegd volgt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat iemand die louter sympathisant of lid zou zijn van de oppositie of sporadisch zou deelnemen aan steunmarsen, zou leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers niet voldoen aan de aangehaalde profielen.

2.3.11. Dat verzoekers geen problemen met de Venezolaanse autoriteiten kenden of door hen gevisieerd werden, blijkt tevens dat ze Venezuela met hun eigen paspoort op legale wijze konden verlaten (verklaring DVZ verzoeker, punt 31; zie paspoorten verzoekers en dochters). Aldus kan niet blijken dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden, wel integendeel.

2.3.12. Daarnaast maken verzoekers hun voorgehouden problemen met regeringsgezinde groeperingen met hun onderling tegenstrijdige verklaringen niet aannemelijk. Wat betreft het bezoek van de tupamaros op 4 juli 2018 houden beide verzoekers elk een ander verhaal voor. Zo had verzoeker het over twee personen en verzoekster over vier personen, stelde verzoekster dat de poort van het hek kapot werd gemaakt terwijl verzoeker verklaarde dat er geen geweld werd gebruikt en gaf verzoeker aan dat naast zijn gezin ook enkele familieleden, burens en vrienden aanwezig waren terwijl verzoekster verklaarde dat enkel verzoeker, verzoekster en hun kinderen aanwezig waren (notities verzoeker, p. 17-20; p. 28-29; notities verzoekster, p. 11; p. 13-16). Beide verzoekers' tegenstrijdige verklaringen aangaande de eenvoudige omstandigheden van het bezoek van de tupamaros tonen aan dat hun verklaringen niet op waar gebeurde feiten berusten. Verzoekers maken het bezoek van de tupamaros op 4 juli 2018 aan hun woning en hun problemen met de groepering dan ook niet aannemelijk.

2.3.13. Aangaande hun tegenstrijdige verklaringen over hun problemen met de *colectivos* bevestigen verzoekers in hun verzoekschrift dat *“4 Colectivos op juli 4, 2018 naar hun huis kwamen, twee van hen spraken met verzoeker, terwijl de 2 andere buiten wachtten”*. Ze hernemen dat hun buurvrouw aan verzoekster heeft uitgelegd dat *“ze de twee andere Colectivos gezien had (die niet met verzoeker spraken), en verzoeker zag deze twee andere Colectivos niet”*. Ze stellen dat ook verschillende familieleden, vrienden en burens aanwezig waren in hun huis, en bevestigen dat *“ze hun wagen naar de ouders van verzoeker de dag na de bezoek van de Colectivos brachten”*. Beide verzoekers gaan er echter aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringen die ze *post factum* nog trachten aan te brengen. Het *a posteriori* bijsturen van hun verklaringen in het verzoekschrift en louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van het asielrelaas volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

2.3.14. Ook de verklaringen van beide verzoekers betreffende het opschrift dat midden juli 2018 op de muur van hun woning zou zijn aangebracht zijn onderling strijdig. Zo gaf verzoeker aan dat hij en zijn gezin 's avonds laat rond 22 of 23 uur nadat ze de dag hadden doorgebracht bij zijn ouders, thuiskwamen en de opschriften opmerkten (notities verzoeker, p. 20-21). Verzoeker voegde eraan toe dat hij extreem bang was en pas de volgende dag een foto nam van zichzelf met op de achtergrond de muur met het opschrift en naar zijn schoonbroer belde die de tekst die ochtend van de muur schraapte

(notities verzoeker, p. 21). Hij stelde dat hij navraag deed bij de burens maar dat deze niets hadden gezien of gehoord (notities verzoeker, p. 21). Verzoekster stelde echter dat ze voedsel waren gaan inkopen en 's middags bij hun terugkomst merkten dat er een opschrift op de muur geplaatst was (notities verzoekster, p. 16). Ze gaf voorts aan dat verzoeker diezelfde middag verf bij hun buurman J. leende, waarmee verzoeker 's avonds zelf de tekst overschilderde (notities verzoekster, p. 17). Bovendien stelde zij dat een buurvrouw twee motors had gezien in de omgeving van beide verzoekers woning en dat burens gezien hadden dat mensen over het hek gingen om de slogan op de muur te kunnen zetten (notities verzoekster, p. 12, p. 17). Opnieuw ondergraven beide verzoekers tegenstrijdige en onverzoenbare verklaringen de waarachtigheid van de gebeurtenissen. Ook bij confrontatie met hun strijdige verklaringen blijven beide verzoekers verklaringen onderling verschillen (*"Ook over dat opschrift aan jullie woning vertelde uw vrouw heel wat anders. U vertelde dat jullie dit 's avonds laat ontdekten en dat uw schoonbroer M. dit opschrift verwijderde de dag nadien. Uw echtgenote vertelde dat jullie dit 's middag al ontdekten en dat u diezelfde dag nog zelf dat opschrift verwijderde. Dat klopt ook niet met hetgeen u vertelde."*, *"Ik weet niet wat ik hierover kan vertellen, mss was ze nerveus in haar verklaringen, wat ik zeker weet is dat ik het zeker niet zelf heb weggenomen, het is haar broer die dat gedaan heeft, we hebben bewust tot de dag daarna gewacht omdat ik een bewijs wou hebben, ik heb wel gemerkt tijdens de pauze dat ze heel angstig was, mss is deze procedure haar nerveuzer aan het maken, mss voelt ze druk en maakt ze fouten."*, notities verzoeker, p. 29; *"Verder vertelde uw man mij over dat opschrift dat jullie dat ontdekten laat op de avond toen jullie van de woning van zijn ouders kwamen. De volgende dag heeft uw broer die tekst verwijderd. U zegt dat jullie 's middags thuis kwamen toen jullie eten waren gaan halen. U zegt dat uw man zelf die tekst heeft verwijderd. Hoe komt dat?"*, *"We waren idd eten gaan kopen en zijn bij zijn ouders langs gegaan, toen we terugkwamen ben ik direct naar de kamer gelopen met mijn twee dochters, ik zag dat mijn broer aanwezig was, mss vergis ik mij dus want mijn man zei dat hij verf had gekregen, mss heeft mijn broer dan de verf van de burens gekregen, ik weet alleen dat ze verf kregen van J."*, notities verzoekster, p. 20). Verzoekers inconsistente verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van de gebeurtenis. De bij het CGVS neergelegde foto, waarop verzoeker staat afgebeeld met achter zich een bekladde muur, kan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze gebeurtenis niet ombuigen. Zo kan uit deze foto niet blijken wanneer en in welke omstandigheden en waar dit opschrift op de muur van deze woning werd aangebracht. Evenmin kan uit de foto van de tweede op de muur aangebrachte slogan, na beide verzoekers vertrek, worden afgeleid wanneer en in welke omstandigheden die werd aangebracht.

2.3.15. Verzoekers bevestigen dat *"ze s 'avonds terug kwamen toen ze het opschrift zagen"*, bekrachtigen dat *"hun buurman hen inderdaad de verf gegeven heeft, en dat verzoeker samen met de broer van verzoekster de muur verfde, de dag na hun terugkeer naar hun huis"* en bevestigen ook dat *"hun buurvrouw twee personen gezien had met rode shirts, maar niet veel wou zeggen uit angst"*. Deze *post factum* verklaringen en loutere bevestiging van één van de uiteenlopende versies in het verzoekschrift kunnen de vastgestelde tegenstrijdigheden, die hun grondslag hebben in het administratief dossier, niet verschonen.

2.3.16. Waar verzoekers de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhalen, en tevens wijzen op de gezondheidsproblemen van verzoekster en hun dochters, stelt de Raad vast dat deze motieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.3.17. Het medisch attest betreffende de hartproblemen van beide verzoekers dochter C. en het attest betreffende de angstproblematiek van beide verzoekers oudste dochter G. tonen aan dat C. en G. respectievelijk medische en psychologische problemen kennen. Deze kunnen evenwel de door verzoekers voorgehouden persoonlijke problemen met de *tupamaros* niet aantonen. Het psychologisch attest aangaande G. maakt melding psychologische problemen ten gevolge van de algemene veiligheidssituatie. Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van het stuk, noch aan de vaststellingen van de arts over psychische problematiek van G.. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie dat de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Er moet worden vastgesteld dat er geen causaal verband wordt aangetoond tussen de psychologische problemen van G. en de door verzoekers aangehaalde problemen.

2.3.18. De twee bij het verzoekschrift neergelegde brieven van 27 december 2018 tonen slechts aan dat verzoekster en beide verzoekers oudste dochter naar de psycholoog worden doorverwezen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers tot op heden – meer dan een jaar na de doorverwijzing – geen psychologisch attest neerleggen. Waar verzoekers in hun verzoekschrift benadrukken dat zowel verzoekster als hun dochters psychologisch kwetsbaar zijn ten gevolge van de vervolgingen tegen hen en de gewelddadigheid in Venezuela, kan dit niet blijken uit de verwijzbrieven. Verder betogen verzoekers dat de psychologische toestand van verzoekster ook invloed heeft gehad op haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud, omdat ze zich niet kon concentreren en geheugenproblemen heeft. Uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag blijkt geenszins dat verzoekster zich bepaalde feiten niet herinnert omwille van haar voorgehouden psychologische toestand. De dossierbehandelaar heeft manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoekster goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoekster werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Bij de vraag of verzoekster nog iets aan haar asielrelaas had toe te voegen, maakte zij, noch haar raadsman, melding van een verwarde psychologische toestand waarin zij zou verkeren (notities verzoekster, p. 21), noch wordt dit anderszins geadstrueerd, bijvoorbeeld door het voorleggen van een medisch getuigschrift.

2.3.19. De overige door verzoekers neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Verzoekers universiteitsdiploma, de eigendomsakte van verzoekers woning en een aantal foto's van verzoekers woning waarop verzoekers of familieleden staan afgebeeld, tonen aan dat verzoeker een universitaire opleiding heeft genoten en eigenaar is van een woning, wat niet wordt betwist. De aanvraag voor de voedselbedeling en de drie vaderlandschapskaarten van verzoeker, verzoekster en hun oudste dochter tonen aan dat verzoekers in Venezuela toegang hadden tot een aantal basisvoorzieningen. De bewijzen van het blanco strafblad van beide verzoekers geven louter aan dat ze in Venezuela geen veroordelingen hebben opgelopen. De getuigenis van de burens in Ciudad Bolívar, waaruit blijkt dat verzoekers gezin voorwerp was van voortdurende pesterijen vanwege regeringsgroeperingen, heeft geen objectief, noch officieel karakter en kan de hierboven vastgestelde ongelooftwaardigheid van de voorgehouden problemen van verzoekers niet herstellen.

2.3.20. De door verzoekers bij aanvullende nota neergelegde documenten betreffen rapporten aangaande de algemene situatie in Venezuela die geen betrekking hebben op beide verzoekers persoonlijk asielrelaas. Deze kunnen dan ook hun vrees voor vervolging niet *in concreto* aantonen.

2.3.21. Waar verzoekers een arrest van de Raad bij deze aanvullende nota voegen, gaan zij eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft. Bijkomend kan worden herhaald dat door de devolutieve kracht van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Hoe dan ook werd het desbetreffend arrest vernietigd omdat geen actuele informatie betreffende de veiligheidssituatie in Venezuela voorlag, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.22. Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.23. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat,

"[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

"[d]e [...] termen "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker", betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt *"[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd" (Ibid., § 28).*

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), *"M'Bodj t. Belgische Staat"*, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU *"moet voortvloeien uit de gedragingen van derden"* en dat *"de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen"* door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: *"Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt"*.

Waar verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunen op dezelfde feiten als deze aan de basis van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, dient worden hernomen dat niet wordt ontkend, noch betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoekers geheel geen profiel van een opposanten hebben. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekers hun voorgehouden politieke vervolging niet hebben aangetoond en evenmin aannemelijk maken zich met politiek te hebben ingelaten, laat staan een profiel hebben dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (*"Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela"* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, *"Amnesty International" Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela* van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in *"COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019).

In de mate dat verzoekende partijen hun ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betogen ze dat ze ingeval van terugkeer zouden worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, wat met een schending van artikel 3 EVRM overeenstemt. Verzoekers stellen dat deze in de laatste maanden van 2018 nog verslechterd is en dat door deze door de COI Focus in het administratief dossier als *"situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès"* (p. 41) wordt gekarakteriseerd. Verzoekers betogen dat de verslagen hieronder duidelijk aangeven dat, in tegendeel tot wat de commissaris-generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt. Zo wijzen ze erop dat meer dan 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed is (COI Focus *"Vénézuëla: Situation sécuritaire"* van 20 april 2018 -in het administratief dossier- p. 34) door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkelen. Ze stellen verder dat de COI Focus *"Vénézuëla- Situation sécuritaire"* van 20 april 2018 inderdaad meldt dat *"de repressie van de regering tegen zelfs vermoede leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is"* (p. 21, p. 23). Verzoekers wijzen er tevens op dat de COI Focus vermeldt dat *"precaire levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt"*. Verzoekers stellen verder dat de *"publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer"* niet meer werken (p. 45), dat vrouwen

en kinderen bijzonder hard worden getroffen door ondervoeding (p. 35), dat er “een gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel” is en dat eerder uitgeroeide ziekten terug verschijnen (p. 40-41). Verzoekers benadrukken dat dit tevens bevestigd wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela en verwijzen naar UNHCR “*Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn*” van 9 februari 2018. Verzoekers benadrukken dat verzoekster medische zorg en opvolging nodig heeft en dat zelfs basismedicijnen en medisch materieel niet meer beschikbaar zijn in Venezuela. Ze wijzen er tevens op dat ook de toegang tot huisvesting onvoldoende is (COI Focus, p. 39). Verzoekers benadrukken dat “*de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door het weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te accepteren (Coi Focus p34).*”.

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de socio-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*”

Voor zover verzoekende partijen medische problemen hebben, dienen zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit het medisch attest betreffende de hartproblemen van beide verzoekers dochter C. en het attest betreffende de angstproblematiek van beide verzoekers oudste dochter G., alsook uit beide verzoekers verklaringen (notities verzoeker, p. 10, p. 16-17; notities verzoekster, p. 14; Facebook profiel verzoeker), blijkt dat verzoekers in Venezuela wel degelijk toegang hadden tot psycho-medische gezondheidszorg. De twee bij het verzoekschrift neergelegde brieven van 27 december 2018 tonen slechts aan dat verzoekster en beide verzoekers oudste dochter G. in België naar de psycholoog werden doorverwezen. Zij leggen evenwel geen documenten neer die aantonen dat hieraan gevolg gegeven werd.

Verzoekende partijen voeren aan dat de universiteit voor hun dochters moeilijk toegankelijk is (onder meer omwille van financiële overwegingen en omdat verzoekers tegen de regering zijn). Dit is misschien mogelijk maar de Raad ziet niet in hoe dit dient te worden aangemerkt als een “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*” van verzoekers dochters. Verzoekende partijen lichten dit ook niet toe. Bovendien maken verzoekers hun profiel van opposant niet aannemelijk en waren verzoeker, verzoekster en hun oudste dochter in het bezit van een *carnet de la patria* en hadden ze toegang tot basisvoorzieningen, gedistribueerd door de overheid. Uit niets kan blijken dat de regering op de hoogte zou zijn van verzoekers negatieve houding ten aanzien van de regering, zodat niet kan worden ingezien dat hun dochters omwille hiervan moeilijk toegang zouden krijgen tot de (staats)universiteit.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, "J.K. e.a. / Sweden", §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "are not able to obviate the risk by providing appropriate protection" (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, "NA. / The United Kingdom", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "F.H. v. Sweden", § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, "H.L.R. / France", § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "Y./Rusland", § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, "Saadi/Italië", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "Mamatkulov en Askarov/Turkije", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "Müslim/Turkije", § 68).

Verzoekende partijen kunnen niet stellen dat zij een kwetsbare persoon zijn die leefden onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kunnen zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hun persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen stellen evenmin dat zij geheel afhankelijk waren/zijn van overheidssteun (onder andere via het systeem van de 'carnet de la patria'), of die buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hun niet in staat stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partijen in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "Salah Sheekh / Nederland", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "M.S.S. / België en Griekenland", § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partijen waren echter wel gehuisvest en leefden niet in armoede. Verzoekers zijn eigenaar van een eigen woning (zie eigendomsakte) en verzoeker had tot aan zijn vertrek een eigen wagen en slaagde erin om het vertrek van het hele gezin te financieren (in tegenstelling tot vele andere Venezolanen die daar volgens verzoekster zelfs niet in slagen, notities verzoekster, p. 18). Verder heeft verzoeker een universitair diploma in ingenieursstudies en blijkt dat hij in het verleden toegang had tot de arbeidsmarkt en waardevolle werkervaring heeft opgedaan (notities verzoeker, p. 4). Verzoekster gaf aan dat ze officieel nooit gewerkt heeft, maar wel kleding of juwelen op zelfstandige basis verkocht (notities verzoekster, p. 4). Bovendien verklaarde verzoekster dat hun dochters – weliswaar tot de bedreigingen begonnen, waaraan geen geloof wordt gehecht – naar school gingen in Venezuela. Uit voorgaande blijkt dat verzoekers initiatiefrijke en zelfredzame personen zijn, die steeds in hun onderhoud en dat van hun gezin hebben kunnen voorzien. Beide verzoekers, alsook verzoekers oudste dochter G., beschikken over een *carnet de la patria* waarmee ze toegang hadden tot voedsel en diensten. Zoals hierboven reeds aangehaald, hadden verzoekers ook toegang tot gezondheidszorg (notities verzoeker, p. 10, p. 16-17; notities verzoekster, p. 14). Bovendien hadden ook verzoekers familieleden toegang tot de arbeidsmarkt of kregen ze een overheidsuitkering of pensioen (notities verzoeker, p. 4-6). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling vrezen. Met het louter hernemen en benadrukken van hun verklaringen in het verzoekschrift tonen verzoekers niet aan bij een terugkeer

naar Venezuela te worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partijen neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekers betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

2.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de draggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota's niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

2.5. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekers tonen voorts niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.7. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekers lichten niet hoe artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat een verplichting in hoofde van de instellingen, organen en instanties van de Unie betreft, dienstig kan worden aangevoerd.

2.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel

39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK